

II SA/Wa 898/06 - Wyrok WSA w Warszawie

Data orzeczenia	2006-09-28	<i>orzeczenie prawomocne</i>
Data wpływu	2006-05-17	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie	
Sędziowie	Adam Lipiński Andrzej Kołodziej Anna Mierzejewska /przewodniczący sprawozdawca/	
Symbol z opisem	647 Sprawy związane z ochroną danych osobowych	
Skarżony organ	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	
Treść wyniku	Oddalono skargę	

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący sędzia WSA Anna Mierzejewska (spr.), sędzia WSA Andrzej Kołodziej, sędzia WSA Adam Lipiński, Protokolant Magda Magdoń, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2006 r. sprawy ze skargi Fundacji A. na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia [...] marca 2006 r. nr [...] w przedmiocie odmowy udostępnienia danych osobowych oddała skargę

UZASADNIENIE

T. W., Kierownik Biura Ochrony Zwierząt Fundacji "A.", powołując się na art. 29 ustawy z dnia 26 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych /Dz. U. Nr 133, poz. 883 z późn. zm./ w dniu 5 marca 2005 r. zwrócił się do Fundacji "B.", prowadzącej schronisko dla bezdomnych zwierząt w C. o udostępnienie danych osobowych "osób którym w 2004 r. przekazano zwierzęta w trybie tzn. adopcji /imię, nazwisko, adres/.

Wnioskodawca potrzebę posiadania danych, o których mowa powyżej uzasadnił faktem, że reprezentuje organizację społeczną o statutowym celu ochrony zwierząt w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt /Dz. U. z 2003 r. Nr106, poz. 1002 z późn. zm./ We wniosku podał między innymi, że zbieranie wnioskowanych danych i publikacja raportu o bezdomnych zwierzętach mieści się w statutowych celach Fundacji "A."

Wobec braku reakcji /odpowiedzi/ przez powyżej określonego administratora danych, wnioskodawca w dniu 25 kwietnia 2005 r. skierował do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych skargę na odmowę udostępnienia danych osobowych określonych we wniosku z dnia 5 marca 2005 r. w której wnosił o nakazanie ich udostępnienia.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją Nr [...] z dnia [...] listopada 2005 r. działając na podstawie art. 104 kpa oraz art. 12 pkt 2 i art. 18 ust. 1 a contrario w zw. z art. 23 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych /Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm./ po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego ze skargi Fundacji "A." z siedzibą w W. przy ulicy [...] na odmowę udostępnienia przez Fundację "C." z siedzibą w N. przy ulicy [...] danych osobowych osób, którym Fundacja "B." przekazała w 2004 r. zwierzęta w trybie tzw. adopcji, odmówił uwzględnienia wniosku.

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał m.in., że analiza przepisów rozdziału 10a ustawy o ochronie zwierząt, a w szczególności art. 34 a ust 1 i 3 tej ustawy prowadzi do wniosku, że jedynym podmiotem upoważnionym do kontroli w powyższym zakresie jest Inspekcja Weterynaryjna a organizacje społeczne mogą dokonywać tylko czynności pomocniczych względem Inspekcji Weterynaryjnej w zakresie jej kompetencji określonych w

powołanej wyżej ustawie.

Od powyższej decyzji T. W., Kierownik Biura Ochrony Zwierząt Fundacji "A." złożył do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, w którym podniósł m. in., że wniosek o udostępnienie przedmiotowych danych nastąpił w trybie przewidzianym ustawą o ochronie danych osobowych, a nie ustawą o dostępie do informacji publicznej. Tym niemniej uprawnienie będące przesłanką dopuszczalności przetwarzania danych, o jakich mowa w art. 23 ust 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych należy wywieść z ustawy o dostępie do informacji publicznej, a nie jak to zinterpretował Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, z ustawy o ochronie zwierząt.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją Nr [...] z dnia [...] marca 2006 r. po rozpoznaniu powyższego wniosku, na podstawie art. 138 §1 kpa oraz art. 12 pkt 2 i art. 18 ust 1 a contrario w zw. z art. 23 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych /Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm./, utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

W uzasadnieniu decyzji organ stwierdził między innymi, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą okoliczności faktyczne i prawne uzasadniające zastosowanie jako podstawy pozyskania przez Fundację "A." danych osobowych osób, którym administrator danych Fundacja "B." oddała w 2004 r. zwierzęta w trybie tzw. adopcji, ani przesłanki z art. 23 ust 1 pkt 2 ani z art. 23 ust 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych. Tym samym brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i uwzględnienia wniosku Fundacji "A."

Powyższa decyzja stała się przedmiotem skargi złożonej do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Warszawie w której skarżący wniósł o jej uchylenie i zasądzenie kosztów.

W uzasadnieniu skargi zarzucił, że decyzja została wydana z naruszeniem:

– prawa materialnego – przepisów art. 12 Konstytucji RP, art. 23 ust 1 pkt 2 i 4 – 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych art. 1 i 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach, art. 34 a i art. 40 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

– przepisów postępowania mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 107 § 3 w zw. z art. 104 kpa.

W odpowiedzi na skargę organ Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wniósł o jej oddalenie i podtrzymał stanowisko przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 13 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi /Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm./ do rozpoznania sprawy właściwy jest wojewódzki sąd administracyjny, na którego obszarze właściwości ma siedzibę organ administracji publicznej, którego działalność została zaskarżona, czyli w tej sprawie – Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie.

Natomiast zgodnie z treścią art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych /Dz. U. Nr 153, poz. 1269/ sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę pod względem zgodności z prawem zaskarżonej decyzji administracyjnej czy postanowienia i to z przepisami obowiązującymi w dacie jej wydania

Rozpoznając sprawę w świetle powołanych wyżej kryteriów stwierdzić należy, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Materialnoprawną podstawę zaskarżonej decyzji stanowi art. 23 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych /Dz. U z 2002 r. nr 98, poz. 1071 z późn. zm./.

Przetwarzanie danych osobowych jest legalne gdy spełniona zostanie jedna z przesłanek wymienionych w powołanym wyżej przepisie. Stosownie do treści tego przepisu przetwarzanie danych osobowych również ich pozyskiwanie jest dopuszczalne wtedy gdy:

- osoba której dotyczą, wyrazi na to zgodę;
- gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa;
- jest konieczne dla realizacji umowy, gdy osoba której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to koniecznego podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą;
- jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego;
- jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Fundacja "A.", jako podstawę pozyskania danych wskazała art. 23 ust 1 pkt 2 w/w ustawy w związku z uregulowaniami ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej /Dz. U. z 2001 r. nr 112 poz. 1198 z późn. zm./.

Analizując złożony przez fundację wniosek organ słusznie, wskazał, że z jego argumentacji nie wynikało, aby występowała ona do Fundacji "B." o udostępnienie jej danych w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej, a ponadto słusznie podkreślił że unormowania tej ustawy wskazują ponad wszelką wątpliwość na odrębny tryb pozyskiwania informacji mających status "informacji publicznej", który w razie odmowy ich udostępnienia – przewiduje odwołanie do sądu.

Zgodnie z art. 1 ust 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonym w niniejszej ustawie. Stosownie do art. 10 ust 1 tej ustawy informacja publiczna, która nie jest udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej, jest udostępniona na wniosek. Natomiast zgodnie z art. 22 ust 1 w/w ustawy podmiot któremu odmówiono prawa dostępu do informacji publicznej ze względu na wyłączenie jej jawności z powołaniem się na ochronę danych osobowych, prawo do prywatności oraz tajemnicę inną niż państwowa, służbowa, skarbową lub statystyczną przysługuje prawo wniesienia powództwa do sądu powszechnego o udostępnienie takiej informacji.

Jak słusznie stwierdził Główny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, uregulowania ustawy o dostępie do informacji publicznej nie tylko nie mogą stanowić podstawy do zastosowania przesłanki z art. 23 ust 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, lecz też całkowicie wykluczają możliwość ingerencji GIODO w sprawę gdy jej przedmiotem jest realizacja prawa dostępu do informacji publicznej.

Również nie można zgodzić się ze skarżącym że w przedmiotowej sprawie mają zastosowanie przesłanki z powołanego wyżej przepisu tj. konieczność pozyskiwania wnioskowanych danych wobec "niezbędności dla zrealizowania uprawnienia". Fundacja swoje uprawnienia wywodzi z statutowych celów które wskazują że w przypadku rozstrzygnięć dotyczących losu bezdomnych zwierząt - będzie posiadała interes prawny. Jednak nawet najbardziej szczytne cele nie powinny wykraczać poza normy wyznaczone obowiązującymi przepisami prawa. Takie normy w niniejszej sprawie wyznacza ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt /Dz. U. z 2003 r., nr 106 poz. 1002 z późn. zm./.

Z treści art. 34 a ust 1 tej ustawy wynika, że to Inspekcja

Weterynaryjna sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt. Natomiast w art. 34 a ust 3 ustawy o ochronie zwierząt ustawodawca wskazał, że organizacje społeczne, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, mogą współdziałać z Inspekcją Weterynaryjna w sprawowaniu nadzoru o którym mowa w ust 1. Treść powyższych przepisów jasno wskazuje, że tylko Inspekcja Weterynaryjna z woli ustawodawcy jest upoważniona do prowadzenia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów o ochronie zwierząt.

Stosując powołane przepisy słusznie GODO uznał, że tylko, ta instytucja ma ustawowe kompetencje obejmujące swym zakresem prawo pozyskiwania od Fundacji "B." danych osobowych osób, którym ta fundacja oddała zwierzęta w trybie tzw. adopcji. Brak jest natomiast unormowań legitymujących jedną fundację do skutecznego żądania udostępnienia danych osobowych administrowanych przez inną fundację. Takich podstaw tym bardziej nie może stanowić treść statutu Fundacji "A.", gdyż statut nie ma rangi przepisów powszechnie obowiązujących.

Wskazany cel fundacji w § 9 współpraca Fundacji z instytucjami państwowymi, samorządowymi i pozarządowymi, których celem jest niesienie pomocy zwierzętom bezdomnym i pokrzywdzonym nie może być utożsamiana z jakąkolwiek ingerencją w działalność tych instytucji.

W sprawie niniejszej również nie ma zastosowania art. 23 ust 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych. Z przepisu tego wynika, że przetwarzanie /pozyskiwanie/ danych jest dopuszczalne, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą. O "prawnie usprawiedliwionym celu" pozyskiwania danych osobowych można mówić tylko wówczas, gdy zostały one uprzednio określone w akcie normatywnym. W przedmiotowej sprawie ponad wszelką wątpliwość brak jest powszechnie obowiązujących przepisów prawa, które uzasadniałyby pozyskanie przez Fundację "A." danych osobowych od Fundacji "B."

Podkreślić również należy że zgodnie z w/w przepisem pozyskiwanie takich danych nie może naruszać praw i wolności osoby której dane dotyczą. Przeszkodą dla zastosowania art. 23 ust 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych jest przede wszystkim konstytucyjnie zagwarantowane prawo do ochrony życia prywatnego /art. 47 Konstytucji RP/, które to prawo wskutek ujawnienia danych osobowych przez administratora danych osobowych innemu podmiotowi Fundacji "A.", bez legitymacji ustawowej, byłoby naruszone.

Oceniając tę przesłankę GODO prawidłowo dokonał wyważenia dwóch praw:

- prawa do prywatności osób adoptujących zwierzęta oraz
 - prawa Fundacji do pozyskania tych danych – zdaniem Fundacji – tożsamego z prawem do ochrony.
- Rozważając tę kwestię organ brał również pod uwagę art. 7 lit f Dyrektywy 95/46/ Parlamentu Europejskiego I Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu danych. Powołany przepis stanowi, że dane osoby powinny być przetwarzane tylko wówczas, gdy przetwarzanie danych jest konieczne dla potrzeb wynikających z uzasadnionych interesów administratora danych lub osoby trzeciej, przed którą ujawnia się dane z wyjątkiem sytuacji, kiedy interesy takie podporządkowane są interesom związanym z podstawowymi prawami i wolnościami osoby, której dane dotyczą, które wymagają ochrony na podstawie art. 1 ust 1. Z kolei zgodnie z art. 1 ust 1 tej dyrektywy, państwa członkowskie zobowiązują się chronić podstawowe prawa i wolności osób fizycznych, a w szczególności ich prawo do prywatności w odniesieniu do przetwarzania danych.

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu słusznie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych uznał, że nie ma podstaw do legalnego pozyskania danych osobowych na podstawie art. 23 ust 1 pkt 2, 4 i 5 ustawy o ochronie danych osobowych.

Bezzasadnym jest również zarzut naruszenia przez GIODO przy wydaniu zaskarżonej decyzji art. 8 i 107 § 3 w zw. z art. 140 kpa, ponieważ całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie został szczegółowo oceniony, a podstawy faktyczne i prawne zostały obszernie przedstawione w zaskarżonej decyzji i jej uzasadnieniu.

Również nie znajduje podstaw zarzut naruszenia art. 12 Konstytucji RP. W myśl tego przepisu Rzeczpospolita Polska zapewnia wolność tworzenia i działania związków zawodowych organizacji społeczno – zawodowych, rolniczych stowarzyszeń, ruchów obywatelskich, innych dobrowolnych zrzeszeń i fundacji. Nie można natomiast utożsamiać rozstrzygnięcia organu wydanego na podstawie obowiązujących przepisów ustawy, ale niezgodnego z wnioskiem z naruszeniem konstytucyjnej zasady wolności działania fundacji. Podobnie należy odnieść się do zarzutu naruszenia ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. ustawy o fundacjach.

Powyższe rozważania upoważniają do stwierdzenia, że zaskarżona decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia [...] marca 2006 r. nie narusza obowiązującego prawa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. /Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm./ – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekł jak w sentencji.
